

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 2Cdo/348/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1507228670
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1507228670.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a JUDr. Viery Petrikovej, v spore žalobkyne O. Q., bývajúcej v T., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s r. o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 5, IČO: 35 943 882, proti žalovanému News and Media Holding a. s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, IČO: 47 256 281, zastúpenému splnomocnencom Škubla & Partneri s. r. o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, IČO: 36 861 154, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 33.193,91 eur (1.000.000 Sk), s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 39C/306/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2020 sp. zn. 15Co/55/2018 v spojení s jeho opravným uznesením z 22. júla 2020, sp. zn. 15Co/55/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a .

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 22. septembra 2017 č. k. 39C/306/2007-417 rozhodol, že zverejnením článku uverejnenom v spoločenskom týždenníku PLUS 7 DNÍ zo 17.08.2007, číslo 33, s titulkom „Ale, ale, pani ministerka!“, s podtitulkom „Prečo šéf Sociálnej poisťovne odchádza neskoro v noci z domu R. Q. a dôverne sa lúči s jej dcérou?“ a s titulkom na úvodnej strane „Ale pani Ministerka!“ a s podtitulkom na úvodnej strane „Prečo šéf Sociálnej poisťovne odchádzal v noci z domu pani Q.?“ došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. Výrokom II. rozhodol, že zverejnením fotografií uverejnených v spoločenskom týždenníku PLUS 7 DNÍ zo 17.8.2007, číslo 33, prislúchajúcich k článku s titulkom „Ale, ale, pani ministerka!“, s podtitulkom „Prečo šéf Sociálnej poisťovne odchádza neskoro v noci z domu R. Q. a dôverne sa lúči s jej dcérou?“ a s titulkom na úvodnej strane „Ale pani Ministerka!“ a s podtitulkom na úvodnej strane „Prečo šéf Sociálnej poisťovne odchádzal v noci z domu pani Q.?“ (s výnimkou poslednej fotografie znázorňujúcej C. M. a O. Q.), došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. Výrokom III. uložil žalovanému povinnosť v najbližšom čísle celoslovenského vydania spoločenského týždenníka PLUS 7 DNÍ pripravovanom po právoplatnosti tohto rozsudku uverejniť na ôsmej strane tohto týždenníka ospravedlnenie žalobkyňi v nasledovnom znení: „OSPRAVEDLNENIE O. Q. V celoslovenskom vydaní spoločenského týždenníka PLUS 7 DNÍ, zo 17.08.2007 číslo 33, sme uverejnili článok s titulkom „Ale, ale, pani ministerka!“, s podtitulkom „Prečo šéf Sociálnej poisťovne odchádza neskoro v noci z domu R. Q. a dôverne sa lúči s jej dcérou?“. V uvedenom článku sme uviedli, že O. Q. sa po večeroch stretáva s O. T., pričom sme naznačovali, že vzťah O. T. a H. Q. je viac ako priateľský. Súčasne sme uviedli, že O. Q. má dieťa, čo však nebolo pravdou. Zverejnením tohto článku sme vážnym spôsobom zasiahli do ochrany osobnosti O. Q., a preto sa za uverejnenie tohto článku O. Q. verejne ospravedlňujeme.“ Nadpis ospravedlnenia „OSPRAVEDLNENIE O. Q.“ je žalovaný

povinný uverejniť rovnakým typom písma a rovnakou veľkosťou písma ako bol uverejnený titulok článku „Ale, ale pani Ministerka!“ uverejnený v spoločenskom týždenníku PLUS 7 DNÍ zo 17.08.2007, číslo 33, strana 8. Výrokom IV. uložil žalovanému povinnosť v najbližšom čísle celoslovenského vydania spoločenského týždenníka PLUS 7 DNÍ pripravovanom po právoplatnosti tohto rozsudku uverejniť na deviatej strane tohto týždenníka ospravedlnenie žalobkyni v nasledovnom znení: „OSPRAVEDLNENIE O. Q. V celoslovenskom vydaní spoločenského týždenníka PLUS 7 DNÍ, zo 17.08.2007 číslo 33, sme uverejnili článok s titulkom „Ale, ale, pani ministerka!“, s podtitulkom „Prečo šéf Sociálnej poisťovne odchádza neskoro v noci z domu R. Q. a dôverne sa lúči s jej dcérou?“ a ako súčasť tohto článku bolo zverejnených aj šesť fotografií. Zverejnením týchto fotografií (s výnimkou poslednej fotografie znázorňujúcej C. M. a O. Q.) sme zasiahli do ochrany osobnosti O. Q., a preto sa za ich uverejnenie O. Q. verejne ospravedľujeme.“ Nadpis ospravedlnenia „OSPRAVEDLNENIE O. Q.“ je žalovaný povinný uverejniť rovnakým typom písma a rovnakou veľkosťou písma ako bol uverejnený titulok článku „Ale, ale pani ministerka!“ uverejnený v spoločenskom týždenníku PLUS 7 DNÍ zo 17.08.2007, číslo 33, strana 8. Výrokom V. súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom VI. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom VII. žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 1/3.

1.1. Žalobkyňa sa žalobou domáhala ochrany osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy v sume 1.000.000 Sk (33.193,91 eur) na tom skutkovom základe, že žalovaný (jeho právny predchodca) ako vydavateľ týždenníka PLUS 7 DNÍ uverejnil dňa 17.08.2007 v týždenníku, č. 33, článok s titulkom na prvej strane „Ale, pani ministerka! Prečo šéf Sociálnej poisťovne odchádzal v noci z domu pani Q.?" a s titulkom na strane 8 „Ale, ale, pani ministerka!“ a s podtitulkom „Prečo šéf Sociálnej poisťovne odchádza neskoro v noci z domu R. Q. a dôverne sa lúči s jej dcérou?“, ktorého autorkou bola A. P.. Súčasťou článku bol krátky oddelený článok s titulkom „Čo na to T.?" a „Biznis“ s podtitulkom „Vláda potrebuje vo vedení Sociálnej poisťovne lojálneho človeka, ide o miliardy“, ktorého autorkou bola E. J.. Predmetom žaloby boli články uverejnené v týždenníku PLUS 7 DNÍ dňa 17.08.2007 v celom znení vrátane šiestich zverejnených fotografií prislúchajúcich k predmetným článkom, ktorými žalovaný vážnym spôsobom zasiahol do ochrany jej osobnosti, a tým došlo k narušeniu jej cti, dobrého mena a vážnosti v spoločnosti, a súčasne bolo zasiahnuté aj do jej práva na podobizeň a práva na súkromie. Predmetnou žalobou uplatnila právo na česť a dôstojnosť (vrátane práva na dobrú povesť), právo na podobizeň a právo na súkromie ako samostatné a navzájom nezávislé práva na ochranu osobnosti. Žalobkyňa odkázala aj na ďalšie uverejnené články (16.08.2007, 27.08.2007, 28.08.2007, 16.09.2007, 16.09.2007), ktoré v kontexte s týmito mali predstavovať až kampaň proti nej (v iných súdnych konaniach sa domáhala na základe uverejnených článkov ochrany osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy). Článok zo 16.08.2007 uverejnený v denníku PLUS JEDEN DEŇ, ročník 2, číslo 189, s titulkom na úvodnej strane „Q. a šéf Sociálnej poisťovne MILENCI? a na 2. strane s titulkom „Nočné randel“ a s podtitulkom „Dcéra Q. a šéf Sociálnej poisťovne“, žalobkyňa považovala za skrátenú verziu článku, ktorý je predmetom tohto konania (uvedený článok bol predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 8C/300/2007). Zo žaloby ďalej vyplýva, že pred zverejnením článku a jeho „skrátenej verzie“ nebola žiadnym spôsobom kontaktovaná, nemala možnosť sa vyjadriť, ale ani jej matka. Na základe zverejnených informácií v článkoch reagovali politici predovšetkým opoziční, ktorí informácie prevzali za svoje a považovali ich za lapidárny prípad klientelizmu; napr. O. E. navrhol odvolať matku žalobkyne z funkcie ministerky práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky; na internetovej stránke www.bleskovky.sk <<http://www.bleskovky.sk/>> bolo dňa 17.08.2007 zverejnené, že opozícia bude iniciovať odvolanie ministerky. Za nepravdivé fakty označila 1. „O. Q., ktorá má malé dieťa“ (je ale slobodná a v čase podania žaloby nemala žiadne dieťa), 2. „PLUS 7 DNÍ odhalil možno aj jeho ďalšiu záľubu - trávenie voľného času v domácnosti svojej smeráckej rezortnej šéfky, presnejšie jej dcéry“ (len vypravádzala O. T., O. T. prišiel domov k jej mame a nie k nej), neprimerané dehonestujúce úsudky, podľa žalobkyne „naznačujúce milenecký vzťah medzi žalobkyňou a O. T.“. Zjavne difamačný charakter mali aj zverejnené fotografie, keďže naznačovali ako randí s O. T.. Predmetný článok uverejnený v týždenníku a jeho údajnú skrátenú verziu v denníku s titulkom „Q. a šéf Sociálnej poisťovne MILENCI?“ vníma ako články zjavne obsahovo „previazané“ a „totožné“ ako jeden súvislý celok. Podľa jej názoru nosnou časťou článku má byť jej nočné rande s O. T. a už z titulkov čitateľ vie, že predmetom článku, resp. „odhalenia“ bude „prichytenie“ žalobkyne a O. T. ako spolu „randia“. Čitateľ vníma informácie, ktoré získa z fotografií s oveľa väčšou dôveryhodnosťou a presvedčivosťou, ako slovné informácie, nakoľko zachytávajú autentickú situáciu a chápe stretávanie sa po večeroch jednoznačne ako vzťah viac ako priateľský. Predmetný článok neslúžil tzv. verejnému záujmu, ale jej jasnej škandalizácii; články boli spôsobilé objektívne narušiť, resp. ohroziť, jej osobnostné práva, a teda boli splnené podmienky pre priznanie zodpovednosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka a vyvodenie občianskoprávných sankcií.

Je konateľkou obchodnej spoločnosti, zamestnáva viacerých zamestnancov, a uverejnený článok neprimeraným spôsobom narušil a sťažil výkon riadiacej funkcie, pri ktorej sa predpokladá požívanie patričnej vážnosti v spoločnosti. Intenzita zásahu sa posudzuje so zreteľom na rozsah a jej ohlas, ako aj na dĺžku trvania, ako aj na porušenie práva na podobizeň a práva na súkromie. Keďže vykonáva riadiacu funkciu a každé narušenie jej osobnostných práv je potrebné posudzovať citlivejšie, uplatnila okrem ospravedlnenia aj náhradu nemajetkovej ujmy v sume 33.193,91 eur (1.000.000 Sk).

1.2. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom z 05. septembra 2012 č. k. 39C/306/2007-278 vyhovel žalobkyni v časti žaloby, ktorou sa domáhala určenia, že zverejnením fotografií uverejnených v spoločenskom týždenníku PLUS 7 DNÍ dňa 17.08.2007, číslo 33, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti (výrok I.) a uložil žalovanému povinnosť v najbližšom čísle celoslovenského vydania spoločenského týždenníka PLUS 7 DNÍ uverejniť na deviatej strane tohto týždenníka ospravedlnenie v zmysle podanej žaloby (výrok II.). Vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku IV. návrh vo zvyšku zamietol. Vo výroku V. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

1.3. Na odvolanie žalobkyne, Krajský súd v Bratislave uznesením zo 07. marca 2017 sp. zn. 2Co/436/2012, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

1.4. Súd prvej inštancie vo svojom druhom rozhodnutí so zdôraznením ustanovenia § 10 ods. 1 až 3 zákona č. 81/1966 Zb. (zrušený zákonom č. 167/2008 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2008) o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch, § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie dôvodil, že v súvislosti s uverejnením napadnutého článku a zverejnením fotografií, došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, a síce k zásahu do jej práva na česť a dôstojnosť, práva na prejavy osobnej povahy zachytené na hmotnom substráte, a práva na súkromie žalobkyne chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Text v článku podporený uverejnenými fotografiami, zhotovenými bez vedomia žalobkyne, z veľkej vzdialenosti zachytávajúcej situáciu osobnej povahy pred súkromným obydľím žalobkyne v neskorých nočných hodinách, mal demonštrovať „blízky“ vzťah žalobkyne s O. T., pričom cieľom článku a fotografií bolo naznačiť charakter tohto vzťahu ako vzťahu intímneho. Žalobkyňa sa nemala možnosť k článku vyjadriť a na uverejnenie fotografií nedala súhlas. Týmto svojím konaním žalovaný prekročil ústavou mu garantovanú slobodu prejavu a neprípustným spôsobom zasiahol do osobnostných práv žalobkyne. Za daných okolností, pri konflikte slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti bolo potrebné uprednostniť ochranu práva na ochranu osobnosti žalobkyne. Svojím spôsobom právo na ochranu osobnosti je základné osobnostné právo, pretože zásahy do práva na meno, podobu, prejavy osobnej povahy či telesnú integritu sa zväčša bezprostredne dotýkajú aj vnútornej, intímnej, sféry fyzickej osoby. Ochrana intímnej sféry je chránená všeobecne. To znamená, že o porušenie práva na ochranu osobného súkromia ide aj v tých prípadoch, keby išlo o pravdivé tvrdenia zasahujúce do intímnej sféry fyzickej osoby. Pri posudzovaní objektívnej spôsobilosti zásahu súd vychádzal z prostredia, z intenzity, povahy a spôsobu neoprávneného zásahu, z charakteru a rozsahu zasiahnutých hodnôt osobnosti, z trvania a rozsahu ohlasu v spoločnosti, ako aj z obsahu a formy zásahu, ktorý spočíval v uverejnení nepravdivých tvrdení a neadekvátnom znevažujúcom hodnotiacom úsudku a fotografií súkromného charakteru bez súhlasu dotknutej osoby, presahujúcich informačné ciele. Žalobkyňou požadovaná výška peňažného zadosťučinenia tvorí maximálnu hranicu, ktorú súd môže priznať; nič ale súdu nebráni, aby za účelom primeraného vyváženia a zmiernenia vzniknutej nemajetkovej ujmy priznal menej, než požaduje, prípadne jej návrh v tomto smere v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy súd vychádzal z celkovej povahy, jednotlivých okolností, prípadu, prihliadol k intenzite, povahe a spôsobu neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a rozsah ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie postihnutej osoby v spoločnosti, tiež vzhľadom na prednosť primárneho spôsobu zadosťučinenia niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia. Dospel k záveru, že ospravedlnenie ako morálne zadosťučinenie nie je postačujúce, primárny spôsob zadosťučinenia bol natoľko oslabený, že svojím spôsobom stratil svoju funkciu; je preto namieste priznať žalobkyni aj materiálnu satisfakciu, nakoľko neoprávneným zásahom došlo k nemajetkovej ujme závažne postihujúcej dôstojnosť a vážnosť žalobkyne v spoločnosti. Súčasne hrozba uloženia primeraného zadosťučinenia v peniazoch sa stáva významným stimulom, ktorého prostredníctvom občianskoprávna úprava prispieva aj zo sociálno-psychologického hľadiska na upevnenie povinnosti každého subjektu, predovšetkým vydavateľov periodickej tlače, rozhlasových a televíznych vysielaní a reklamných spoločností, rešpektovať telesnú a

morálnu integritu osobnosti fyzických osôb; preventívna funkcia zadosťučinenia v peniazoch špeciálna i generálna. Súd zdôraznil, že k zásahu do osobnostných práv žalobkyne došlo v masovokomunikačnom prostredku s celoslovenským dosahom a bezprostredne malo široký ohlas; tiež zohľadňoval i možný dopad ohlasu zverejnenia informácie a úsudku do sféry pracovného života žalobkyne, keď zo strany zamestnancov spoločnosti, v ktorej pracuje na vedúcej pozícii, bola vystavená posmechu. V rozpore so skutočnosťou bola žalobkyňa vykreslená ako osoba stretávajúca sa po nociach so ženatým starším mužom, čím bola v značnej miere znížená jej dôstojnosť a česť v očiach značného množstva čitateľov, resp. i širšej verejnosti. V neposlednom rade zohľadnil značnú predajnosť, čítanosť, komerčný úspech, spoločenského týždenníka, v ktorom došlo k zásahu, ktorý má výrazný vplyv na vytváranie verejnej mienky. Ochrana práva dotknutej osoby pôsobí účinne a preventívne nielen voči rušiteľovi, ale aj na všetkých ostatných, ktorí zamýšľajú urobiť neoprávnený zásah do osobnostných práv iba v prípade priznania primeraného finančného zadosťučinenia, zodpovedajúceho možnostiam zodpovedného subjektu. Žalovaný si musel byť vedomý toho, že článok bude mať dopad nielen na súkromný, ale aj pracovný, život žalobkyne. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že priznaná suma 5.000 eur za zásah do osobnostných práv žalobkyne predmetným článkom spolu so zverejnenými fotografiami je primeraná a môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu týmto neadekvátnym zásahom a na druhej strane nespôsobuje takú ujmu na strane žalovaného, ktorá by pôsobila represívne a znamenala znemožnenie jeho činnosti alebo pôsobila odradzujúco pred zverejnením iných legitímnych informácií. Určujúcim pri posudzovaní výšky peňažnej satisfakcie je motív, ktorý v danom prípade vybočil z medzí legitimacy, keď zverejnenie nepravdivých informácií a hodnotiacich úsudkov bez skutkových okolností nebolo dominantne motivované snahou žalovaného o objektívne informovanie verejnosti o veciach verejného záujmu, ale vyznievalo skôr difamačne. Pri určení výšky priznávanej peňažnej čiastky (satisfakčná funkcia) zohľadnil okolnosti konkrétneho prípadu, tiež zásadu, že nemožno priznávať neprimerané (premrštené) sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a ktoré by napr. pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napr. ujmy na zdraví, či dokonca živote) bagatelizovať. Za primeranú považoval priznanú náhradu nemajetkovej ujmy a nad jej rozsah žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobkyňa po zrušení rozsudku v poradí prvého v zamietajúcej časti žiadne ďalšie dokazovanie ohľadom uplatňovanej výšky nemajetkovej ujmy nenavrhol a tým nepreukázala dôvodnosť ňou uplatňovanej výšky nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že „primeranú nemajetkovú ujmu za celý článok spolu s fotografiami považoval vo výške 5.000 eur. Reparovať tento omyl súdu v uvedenej časti rozsudku možno len podaním odvolania strán. V danom prípade súd prvej inštancie návrhu žalobkyne vyhovel v časti konštatovania neoprávnenosti zásahu predmetným článkom do práva na ochranu jej osobnosti, ako i uverejnenia žalobkyňou požadovaného ospravedlnenia.“

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), na odvolania žalobkyne a žalovaného, rozsudkom z 29. apríla 2020 sp. zn. 15Co/55/2018 v spojení s opravným uznesením z 22. júla 2020, výrokom I. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., IV. zrušil; vo výrokoch I., III., V., VI. potvrdil; výrokom II. odvolanie žalovaného vo výrokoch II., IV., vo výroku V. v časti týkajúcej sa zaplata sumy 2.000 eur odmietol; výrokom III. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku VII. zmenil tak, že žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; výrokom IV. žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie v poradí prvým v rozsahu 100 % a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo v súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie v poradí druhým.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP); rozhodol v súlade s citovanými právnymi predpismi, zákonnými zásadami. Súd prvej inštancie sa dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu v jeho rozhodnutí v poradí prvým, vykonal test proporcionality, jeho závery aj podrobne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že odvolatelia súdom vykonaný test proporcionality, skutočnosťami tam uvádzané, jeho závery, v odvolaní relevantnými, podrobnými, skutočnosťami nenamietali. V zhode so súdom prvej inštancie aj odvolací súd dôvodí, že v predmetnej právnej veci nie je postačujúcim poskytnúť žalobkyňi morálne zadosťučinenie, pretože neoprávneným zásahom žalovaného (jeho právneho predchodcu) došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti, cti, k zásahu do súkromia žalobkyne, jej dobrého mena, do jej práva na podobizne. Vzniknutú nemajetkovú ujmu v nadväznosti na

jej intenzitu, rozsah, trvanie, ako závažnú by pritom pociťoval každý, ktorý by sa nachádzal na mieste a v postavení žalobkyne. V podrobnostiach opätovne odvolací súd odkazuje na dôvody uvádzané súdom prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje. Žalovaný namietal vady konania pred súdom prvej inštancie spočívajúce v tom, že napadnutým rozsudkom súd opätovne rozhodol o nárokoch žalobkyne, o ktorých už rozhodol rozsudkom v poradí prvým, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie súdu vo výrokoch I., III., V., VI. Ani súdom vykonaný test proporcionality, skutočnosti tam uvádzané, jeho závery, v odvolaní žalovaný nenamietal. Namietanie nevykonateľnosti výroku III. napadnutého rozsudku nevychádza zo žiadnych konkrétnych, podrobných, právnych skutočností. Tento výrok je jasný, presný, vyplýva z neho kto, kedy, ako, má tam uloženú povinnosť splniť. Neobstoí ani tvrdenie žalovaného, že žalobkyni už bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy na rovnakom skutkovom a právnom základe v inom súdnom konaní. Hoci išlo o rovnaký základ, náhrada nemajetkovej ujmy bola žalobkyni priznaná za to, čo bolo zverejnené v inom periodiku žalovaného (jeho právneho predchodcu).

2.2. Súd prvej inštancie vo výroku V. napadnutého rozsudku priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur, ktorý výrok považuje odvolací súd za vecne správny a ktorý, ako taký, (tiež) potvrdil. Odôvodnenie tohto rozhodnutia je síce nedostatočné, avšak v nadväznosti na postavenie žalobkyne v čase zásahu, okolností zásahu, jeho intenzitu, následky, v neposlednom rade v nadväznosti na rozhodovanie súdov v obdobných právnych veciach (napr. vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 8C/300/2007, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. novembra 2017, sp. zn. 14Co/555/2015), v porovnaní s odškodňovaním zásahov do iných práv, priznaná náhrada nemajetkovej ujmy celkom v sume 7.000 eur (2.000 eur už právoplatne priznaných a 5.000 eur priznaných napadnutým rozsudkom) je primeraná, postačujúca, k zásahu do ochrany osobnosti žalobkyne. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 22. septembra 2017, č. k. 39C/306/2007-417, vo výroku VII. odvolací súd zmenil (§ 388 CSP) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (§ 255 ods. I, § 262 ods. I CSP). V nadväznosti na spôsob rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu predmetným rozsudkom, žalobkyňa bola v konaní pred súdom prvej inštancie úspešná v celom rozsahu. Hoci náhradu nemajetkovej ujmy žiadala priznať v sume 33.193,91 eur a priznaná jej bola náhrada nemajetkovej ujmy v sume 7.000 eur, rozhodujúcou skutočnosťou pre úspešnosť žalobkyne v tejto časti bolo to, že v celom rozsahu bola úspešná čo do základu veci. Právnym základom veci bolo, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, že jej bolo priznané morálne zadosťučinenie a náhrada nemajetkovej ujmy (výška náhrady nemajetkovej ujmy je závislá od úvahy súdu). Takéto závery vyplývali aj z ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p.

2.3. V súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie v poradí prvým v konečnom dôsledku mala žalobkyňa plný úspech v odvolacom konaní (odvolanie podala len sama a bolo mu vyhovené), a tak jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov daného odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. I, § 255 ods. I, § 262 ods. CSP). V súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie v poradí druhým mali obe strany sporu úspech len čiastočný, odvolací súd nevyhovel ich odvolaniu, a tak žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov daného odvolacieho konania (§ 396 ods. I, § 255 ods. 2, § 262 ods. I CSP). Vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti rozsudku podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v časti výroku I., ktorým odvolací súd potvrdil výroky I., III., V. rozsudku okresného súdu, vo výroku III., a vo výroku V., podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Žalovaný k nesprávnemu právnemu posúdeniu namietal, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal s námietkou žalovaného, že v konaní bola duplicitne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy, keď súd prvej inštancie výrokom V. priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur, pričom žalobkyni už bola právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur. Predmetom odvolacieho konania mala byť súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur, preto žalovaný vo zvyšnej časti venujúcej sa nesprávnosti výroku V. rozsudku rozporuje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur. Odvolací súd sa však s uvedeným vôbec nevysporiadal, keď jednak odmietol odvolanie žalovaného v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur a jednak potvrdil výrok V. rozsudku OS BA V, čím neodstránil procesný omyl, ktorý v konaní vznikol, a ktorý samotný súd prvej inštancie uznal, v dôsledku čoho tak priznal žalobkyni súhrne náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur. Podľa odvolacieho súdu bolo pravdou, že žalovaný v odvolaní poukazoval na to, že žalobkyňa bola voči žalovanému (resp. jeho právnemu predchodcovi) úspešná už v rámci iného konania, kde jej bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy, avšak to v úplne inom kontexte, než vykladá súd prvej inštancie. Žalovaný poukazoval na iné konania žalobkyne jednak v kontexte judikovanej potreby skúmania, či

požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy nevykazuje znaky zneužívania tohto inštitútu, a jednak v kontexte nepreukázania príčinnej súvislosti údajnej vzniknutej ujmy so zverejnením článku. Vo vzťahu k príčinnej súvislosti tak žalovaný dáva do pozornosti, že už len skutočnosť, že existuje niekoľko článkov, v rámci ktorých prebehlo niekoľko konaní, a v rámci ktorých bola žalobkyňa úspešná, je adekvátnym dôvodom na skúmanie príčinnej súvislosti medzi uverejneným článkom a údajnou nemajetkovou ujmou v žalobkyňou požadovanej výške. Žalovaný okrem iného v rámci odvolania žalovaného poukázal i na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 89/97 z 28.04.1998 (publikované v zbierke rozhodnutí a stanovísk pod číslom 29/2001). Žalobkyňa musí preukázať, že vznik ujmy bol v príčinnej súvislosti so zverejneným článkom. Žalobkyňa nepredložila, a súd prvej inštancie nevykonal žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne odôvodňujúci priznanie peňažného zadosťučinenia. Napriek uvedenému súd prvej inštancie žalobkyňu priznal náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolací súd generalizuje a uvádza, že už len to, že do osobnostných práv bolo zasiahnuté (bez skúmania oprávnenosti či neoprávnenosti tohto zásahu) je vlastne dôvodom na priznanie morálneho zadosťučinenia, či náhrady nemajetkovej ujmy, čo potvrdzuje, že súd absolútne opomína znenie zákonných ustanovení a ustálenú rozhodovaciu prax. Vznik nemajetkovej ujmy musí byť spoľahlivo a nepochybne preukázaný vykonaným dokazovaním. Na nevyhnutnosť dokazovania v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 171/2005 a 4 Cdo 15/2003. Poukázal aj na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 288/2017 a sp. zn. IV. ÚS 492/2012. Žalobkyňa neunesla súvisiace dôkazné bremeno, a preto žalobkyňu nemala byť priznaná akákoľvek finančná náhrada.

3.2. K nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozsudku dovolateľ uviedol, že okrem opomenutia argumentácie žalovaného vo vzťahu k nepreukázaniu vzniku a výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy sa odvolací súd rovnako nevysporiadal ani s argumentáciou žalovaného k charakteru výrokov obsiahnutých v článku, obsiahnutú v odvolaní žalovaného. Odvolací súd sa však v rámci napadnutého rozsudku naopak iba stroho stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, pričom viaceré časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu sú iba preklopením odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Žalovaný má za to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené judikatúrou formulované náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia, a teda je nedostatočne odôvodnený a z tohto dôvodu nepreskúmateľný, keďže odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s viacerými pre prípad rozhodujúcimi skutočnosťami, na ktoré žalovaný výslovne poukázal počas prvoinštančného konania. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd v časti výroku I., ktorým odvolací súd potvrdil výroky I., III., V. rozsudku okresného súdu, vo výroku III., a vo výroku V., zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalovaný prípustnosť dovolania nevymedzil tak, ako to vyžadujú ustanovenia § 420 a § 421 CSP. Žalovaný si prípustnosť dovolania evidentne zamieňa s dovolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 431 a § 432 CSP. Dovolanie nie je ďalším odvolaním, a že Najvyšší súd SR nie je ďalším odvolacím súdom a ani tzv. skutkovým súdom. Prípustnosť dovolania nielenže nie je vymedzená, ale ani nie je daná. Hoci samotný žalovaný na jednej strane označuje uvedené za „procesný omyl“, na strane druhej tvrdí, že ide o nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom, a tak ho kvalifikuje aj čo do prípustnosti, aj dôvodnosti dovolania. Dovolanie žalovaného ako také preto považuje dovolateľ za zmätočné, pričom nie je zrejmé a zrozumiteľné, čo žalovaný vlastne pred dovolacím súdom namieta, t. j. ako vymedzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania. Dovolanie žalovaného má v zásade charakter ďalšieho odvolania a vyjadruje subjektívnu nespokojnosť s rozhodnutím súdov nižšej inštancie. Rovnako preto neobstojí ani námietka žalovaného, že odvolací súd mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnený. Dovolateľ má za to, že uvedené nespadá pod prípustnosť dovolania, a teda dovolanie musí byť z tohto dôvodu odmietnuté. Žalovaný v podanom dovolaní cituje viacero rozhodnutí súdov, avšak jeho námietky nekorešponujú s vymedzením podľa ustanovenia § 421 CSP v spojení s ustanovením § 432 CSP. Nie je preto zrejmé, od ktorého konkrétneho rozhodnutia mal nastať podľa názoru dovolateľa odklon a ani v akom smere. Všeobecnú citáciu rozhodnutí súdov nemožno považovať za adekvátne vymedzenie prípustnosti dovolania, ktorá by prípustnosť dovolania zakladala. Ani jedno z citovaných rozhodnutí nezakladá tzv. odklon od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Žalovaný len veľmi všeobecne na tieto rozhodnutia poukazuje, avšak bez akejkoľvek relevancie a reálnej nadväznosti na súdnu vec. Súdov nižšej inštancie nevybočili z rámca navrhovaného petitu, t. j. žalobkyňu nepriznali viac ako žiadala. Preto výroky o náhrade nemajetkovej ujmy považujeme za plne v súlade s platným právnym poriadkom. Žalovaný opakovane zasahuje do osobnostných práv žalobkyne, o čom svedčia už právoplatne ukončené alebo stále prebiehajúce početné súdne konania o ochranu osobnosti žalobkyne

proti žalovanému. Na záver žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd odmietol dovolanie a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávny procesný postup spočívajúci v duplicitnom rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im práva úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019). Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat' alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017).

12. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné

prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26., 5 Cdo 57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

15. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

16. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

17. V konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

18. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ poukazoval na opomenutie argumentácie žalovaného vo vzťahu k nepreukázaniu vzniku a výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj na to, že odvolací súd sa stroho stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, keďže niektoré časti odôvodnenia napadnutého rozsudku sú iba preklopením odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP.

19.1. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Oba sudy nižšej inštancie v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

19.2. Odvolací súd náležite zdôvodnil svoje potvrdzujúce rozhodnutie založené na právnom závere, že priznaná suma 5.000 eur za zásah do osobnostných práv žalobkyne predmetným článkom spolu so zverejnenými fotografiami je primeraná a môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu týmto neadekvátnym zásahom a na druhej strane nespôsobuje takú ujmu na strane žalovaného, ktorá by pôsobila represívne a znamenala znemožnenie jeho činnosti alebo pôsobila odradzujúco pred zverejnením iných legitímnych informácií. Odvolací súd poukázal na správnosť skutkových zistení, čo sa týka dokázania výšky nemajetkovej ujmy. Konkrétne už súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, že prihliadal na skutočnosti, že k zásahu došlo v masovokomunikačnom prostredí s celoslovenským dosahom a bezprostredne malo široký ohlas, čo mal súd za preukázané celou sériou článkov, ktoré v rovnakom kontexte nasledovali po uverejnení predmetného článku. Súčasne súd zohľadňoval i možný dopad ohlasu zverejnenia informácie a úsudku do sféry pracovného života žalobkyne, ktorá poukazovala na to, že zo strany zamestnancov spoločnosti, v ktorej pracuje na vedúcej pozícii bola vystavená posmechu. V rozpore so skutočnosťou bola žalobkyňa vykreslená ako osoba stretávajúca sa po nociach so ženatým starším mužom, čím bola v značnej miere znížená jej dôstojnosť a česť v očiach značného množstva čitateľov, resp. i širšej verejnosti. Súd prvej inštancie ďalej zohľadňoval i značnú predajnosť a tým pádom i čítanosť a komerčný úspech spoločenského týždenníka, v ktorom došlo k zásahu, ktorý má výrazný vplyv na vytváranie verejnej mienky. Súd prvej inštancie vychádzal aj zo skutočnosti, že ochrana práva dotknutej osoby pôsobí účinne a preventívne nielen voči rušiteľovi, ale aj na všetkých ostatných, ktorí zamýšľajú urobiť neoprávnený zásah do osobnostných práv iba v prípade priznania primeraného finančného zadosťučinenia, zodpovedajúceho možnostiam zodpovedného subjektu. Podľa súdu prvej inštancie si musel byť žalovaný vedomý toho, že článok bude mať dopad nielen na súkromný, ale aj pracovný život žalobkyne. Pri určení výšky priznávanej peňažnej čiastky (satisfakčná funkcia) zohľadnil okolnosti konkrétneho prípadu, tiež zásadu, že nemožno priznávať neprimerané (premrštené) sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a ktoré by napr. pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napr. ujmy na zdraví, či dokonca živote) bagatelizovať.

20. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa

predstav dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

21. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k zmätočnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľ namieta nesprávny procesný postup súdov, spočívajúci v duplicitnom rozhodnutí súdov ohľadne nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

23. Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že odvolací súd procesne nepochybil, ak potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti istiny 5.000 eur priznanej žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to aj napriek tomu, že žalobkyni už bola predtým právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur (výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie z 05. septembra 2012 č. k. 39C/306/2007-278, ktorý nadobudol právoplatnosť 31. októbra 2012). Žalobkyňa si totiž uplatnila titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 33.193,91 eur a odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo 07. marca 2017 sp. zn. 2Co/436/2012 na odvolanie žalobkyne výrok IV. ohľadne zamietajúcej časti zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie, a teda predmetom ďalšieho konania ohľadne tohto nároku, bola suma 31.193,91 eur, z ktorej sumy súd prvej inštancie ďalším rozhodnutím zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5.000 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Z uvedeného dôvodu tak nejde o žiadne duplicitné priznanie nároku zo strany súdov, keďže súdy rozhodovali o uplatnenom nároku žalobkyne v sume 33.193,91 eur (resp. následne o sume 31.193,91 eur) a pri svojom rozhodovaní neprekročili a neprisúdili viac, než čoho sa žalobkyňa domáhala (§ 261 ods. 1 CSP) a neporušili tak zásadu „ne ultra petitem“.

24. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

25. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd odklonil, riešiaci otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

26. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Ak však dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo

nejasné v tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na mysli, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach CSP nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domniek alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok riešených prvoinštančným a odvolacím súdom mal dovolateľ (jeho advokát) na mysli pri formulovaní dovolania.

27. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

28. Teda musí ísť o otázku právnu (v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

29. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (porovnaj napr. sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

30. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 203/2016 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

31. Ako prvú otázku dovolateľ uviedol, že v konaní bola duplicitne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy. Ako druhú otázku poukázal na nepreukázanie príčinnej súvislosti údajnej vzniknutej ujmy so zverejnením článku.

32. Dovolací súd k prvej a druhej právnej otázke uvádza, že žalovaný v dovolaní zákonným spôsobom nevymedzil právne otázky, od ktorých záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu a následne mali zakladať nesprávne právne posúdenie veci. V prípade daných otázok položených žalovaným v dovolaní ide o otázky skutkové. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom na základe skutkových okolností prípadu, po vykonanom dokazovaní a v porovnaní s odškodňovaním zásahov do iných práv dospeli k

záveru, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy celkom v sume 7.000 eur (2.000 eur už právoplatne priznaných a 5.000 eur priznaných napadnutým rozsudkom) je primeraná, postačujúca, k zásahu do ochrany osobnosti žalobkyne, ako aj k záveru, že predmetné články neslúžili tzv. verejnému záujmu, ale k jasnej škandalizácii žalobkyne; články boli spôsobilé objektívne narušiť, resp. ohroziť, jej osobnostné práva, a teda boli splnené podmienky pre priznanie zodpovednosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka a vyvodenie občianskoprávných sankcií. Dovolateľ preto nesprávne právne posúdenie veci odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že v dovolaní nastolené otázky, ktoré majú skutkovú (nie právnu) povahu, nemôžu byť relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a nemôžu viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia.

33. Ako tretiu právnu otázku dovolateľ uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy musí byť spoľahlivo a nepochybne preukázaný vykonaným dokazovaním. Na nevyhnutnosť dokazovania v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 171/2005 a 4 Cdo 15/2003.

34. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd v prejednávanej spore neodklonil od právneho záveru vyjadreného v dovolateľom spomenutých rozhodnutiach najvyššieho súdu. Dovolací súd podotýka, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy určuje súd. Výška peňažného zadosťučinenia musí byť primeraná, avšak je predmetom voľnej úvahy súdu. Súd však musí pri aplikácii svojej úvahy prihliadnuť na dve kritériá, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (pričom sa predpokladá, že čím závažnejšia bude táto ujma čo do svojho rozsahu, trvania, dôsledkov, odstrániteľnosti a pod., tým bude vyššia jej náhrada v peniazoch) a okolností, pri ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby. S poukazom na uvedené musia súdy v každom jednotlivom prípade vychádzať z dostatočne zisteného skutkového stavu a opierať sa o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská vzťahujúce sa k zistenej miere zásahu do osobnostných práv postihnutej osoby. Len tak možno docieľiť satisfakčnú funkciu priznanej náhrady nemateriálnej ujmy v peniazoch, ktorou sa sleduje primerané a zodpovedajúce vyváženie a zmiernenie vzniknutej nemajetkovej ujmy osobnosti postihnutej fyzickej osoby.

35. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie a odvolací súd vychádzali z celkovej povahy, jednotlivých okolností, prípadu, prihliadol k intenzite, povahe a spôsobu neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a rozsah ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie postihnutej osoby v spoločnosti, tiež vzhľadom na prednosť primárneho spôsobu zadosťučinenia niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia. Rovnako, ako už bolo dovolacím súdom vyššie uvedené, súd prvej inštancie sa zaoberal aj tým, že zo strany zamestnancov spoločnosti, v ktorej pracuje na vedúcej pozícii bola žalobkyňa vystavená posmechu. V rozpore so skutočnosťou bola žalobkyňa vykreslená ako osoba stretávajúca sa po nociach so ženatým starším mužom, čím bola v značnej miere znížená jej dôstojnosť a česť v očiach značného množstva čitateľov, resp. i širšej verejnosti. Súd prvej inštancie ďalej zohľadňoval i značnú predajnosť a tým pádom i čítanosť a komerčný úspech spoločenského týždenníka, v ktorom došlo k zásahu, ktorý má výrazný vplyv na vytváranie verejnej mienky.

35.1. Žalobkyňa v konaní preukázala, že predmetnými fotografiami a článkami žalovaný zasiahol do jej práva na ochranu osobnosti neoprávnene, pričom vzhľadom na závažnosť tejto ujmy nepostačovalo iba ospravedlnenie žalovaného. Následne súd v zmysle úvahy, ktorú v danom prípade nemožno hodnotiť ako svojvoľnú alebo neprimeranú, stanovil výšku náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na všetky okolnosti prípadu.

35.2. V danom prípade odvolací súd v napadnutom rozsudku nevyjadril žiadny právny názor, úvahu alebo konštatovanie, ktorými by sa odklonil od právnych záverov vyjadrených v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 171/2005 a 4 Cdo 15/2003, nakoľko súd prvej inštancie a odvolací súd riadnym spôsobom posudzovali preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne odôvodňujúci priznanie peňažného zadosťučinenia. Žalovaný tak nedôvodne namieta odklon od judikatúry najvyššieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu dovolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj aj rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

36. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom formulované otázky nepredstavujú vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP, preto dovolanie

v tejto časti nie je prípustné. V časti dovolania, ktorou dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), je dovolanie síce prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

37. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.